

ဝန်ခင်း
Read on the move

အိုင်စ

နောင် ဘယ်တော့မှမမုန်း

အခန်း (၁)

“အနီ”

“ပြော”

“ငါ့မျက်နှာပေါ်မှာ နင့်လိုပါးလေးတွေရှိရင် ဘာမှ မလိုတော့ဘူးသိလား”

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ထိုင်ပြင်နေတာ ခုထိဖြင့် မထသေးဘဲ လှချင်လွန်းလို့ အားမရနိုင်ဖြစ်နေသည့် ညို့ကို ကီးမားစားရင်း သမင်လည်ပြန်ကြည့်မိ၏။

ညို့က အနီ လှည့်ကြည့်တာကို မှန်ထဲကနေမြင်သောကြောင့် သူမ၏ ဆံပင်တိုတိုကို စက်ဆွဲနေရင်း ခေါင်းညိတ်၍ ကိုယ့်ဘာသာ ထောက်ခံနေသေးသည် ။

“တကယ်ပြောနေတာ၊ ငါ့မျက်နှာ ဒီလောက်ပေါင်းတင်နေတာတောင်မှ နင့်လောက်ကိုမနဘူး၊ နင့်နှုတ်ခမ်းတွေဆို နှုတ်ခမ်းနီ တစ်ချက်တင်လိုက်တာနဲ့ တစ်နေကုန်ရဲနေတာပဲ၊ ငါ နင့်ထက် ကောင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီတွေပဲ သုံးနေတာပဲ၊ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ မရှိတော့ဘူး၊ ကြည့်ပါလား၊ နှုတ်ခမ်းနီမရှိတာနဲ့ နှုတ်ခမ်းက တင်းတင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်လာရော”

“အဲဒါတွေက နင့်ဘာသာသိနေတာတွေပါဟာ၊ လှလို့ ပဲ အလှဆုံးဆို

တဲ့ ဘွဲ့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရထားတဲ့ ဟာ..”

“အင်း..”

ဆိုသည့် အသံကြီးနှင့် မီးပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကိုင်ထားသည့် ဖြောင့်စက်ကို ချသည် ။

“အဲဒါလည်း အံ့ဩစရာပဲ၊ ငါက မျက်တောင်ရှည်တယ်၊ ကိရိယာသုံးလိုက်တော့ ကော့သွားတယ်၊ မျက်ခုံးထူနေတာကို အောက်လေး သပ်ပြီး နည်းနည်းဖြည့်ထားတော့ ပိုလှသွားတယ်၊ ထင်ထင်ရှားရှား သိသာသွားတာ အဲဒါပဲထင်တယ်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုရင် ပုံဖော်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးရသေးတယ်၊ ကြည့်...၊ နင်ပြောသလို ငါ့ဘာသာသိနေတာပေါ့နော်၊ တကယ်ဆို ဘာမှ မပြင်မဆင်ရဘဲလှနေတာက နင်ရယ်...”

“ဟုတ်လောက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ်လတစ်လကို နှုတ်ခမ်းနီရောင်စုံတွေ ဒါဇင်လိုက်ဝယ်ရတာနဲ့ မုန့်ဖိုးမလောက်နိုင်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်က နှုတ်ခမ်းနီဆိုးတာပဲ ဝါသနာပါတာကိုး၊ မျက်နှာမှာ ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခုခုခံပြီး ပေါင်ဒါလေး နည်းနည်းပါးပါး ဖိလိုက်တာနဲ့ ငါသေလုမြောပါး ပြင်နေရတဲ့ မျက်နှာလောက်ဖြစ်သွားတာ”

“ကဲ ...တော်ပါပြီရှင်၊ ရှင့်ကို ဘာမှ လည်း ကျွေးစရာမရှိဘူး၊ ကီးမားတောင်နင် မစားတော့ဘူးဆိုလို့ ငါ စားပစ်လိုက်တာ ကုန်ပြီ”

ပြောနေရင်း အနီက ဖော့ဘူးကို အမှီပြုပုံးထဲ ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ လက်ကို တစ်ရှူးသုံးခုလောက်ကုန်အောင် သုတ်ပစ်သည် ။ လက်ကိုနှစ်ဖက်စလုံးဖြန့်ကြည့်ပြီးမှ အသင့်ပြင်ထားပြီးသည့် ကြိုးသိုင်းအိတ်ရှည်လေးကို ကောက်လိုက်သည် ။

“ကဲ...အချိန် မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲရှိတော့တယ်။ သူ အလုပ်ပြင်တာကို ဒီက ပြောမှာ စိုးတာနဲ့ လူကို ကီးမားတွေကျွေး၊ လှပါတယ်ပြောလို ပြော...”

“ဪ ..တကယ်ပြောနေတာကို စကားကောင်းပြောနေရာက ဖောင်းနေပြန်ပြီ။ ခုပဲကြည့်...ကီးမား နှစ်ခုကုန်အောင်စားပစ်လိုက်တဲ့ ပါးစပ်က အဆီပြန်တုန်း၊ ငါဆိုရင် မနက်စာကို ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်တစ်ခုပဲစားတာ၊ ထပ်စားဖြစ်ရင် အပူအအေး အရည်တစ်ခုခုပဲ၊ နည်းနည်းစားရင် နည်းနည်းဝိတ်တတ်လာတာ၊ ပြီးတော့ ငါ့မာမိက ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ကြီးဆိုတော့ ငါ နည်းနည်းလေးပုံပျက်တာနဲ့ သူ့အမေလိုလာမှာ ပဲလို့ တန်းပြောကြမှာ ၊ တကယ်ပဲနော်...မိန်းကလေး ဖြစ်ရတာမကောင်းပါဘူး။”

“ဘာလဲ ...ယောက်ျားဖြစ်တာ ကောင်းတယ်၊ မိန်းမဖြစ်တာ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ငါနဲ့ စကားနပန်းပွဲဖြစ်ချင်လို့ လား။”

“တော်ပါတော့”

နှစ်ယောက်အတူ လွယ်အိတ်ဆွဲ၍ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာကြတော့ ဒေါ်ကေသွယ်က ကော်ဖီဝိုင်းနှင့် အဆင်သင့်စောင့်နေ၏။ ထိုအခါ ကိတ်မုန့်နှစ်ချပ်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ရှောရှောရှူရှူ မျိုချလိုက်ပြန်သော အနီကိုကြည့်၍ ညိုက ပြုံး၏။

“သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွေးရင်းစားလိုက်တာပဲ၊ အန်တီမှာ သာ သားရှိရင် ချွေးမတော်ဖို့ တကယ်ကြိုးစားမှာ ”

“ဟာ...အဲဒါတော့ မလုပ်နဲ့ အန်တီ၊ အန်တီကို ယောက္ခမတော်ဖို့ ပြဿနာမရှိပေမယ့် ညိုမကိုတော့ ယောင်းမ မတော်ချင်ပါဘူး။”

ဒေါ်ကေသွယ်က သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးနေလျက် အနီရှေ့ကို မုန့်ပ

နိုးကန်ထပ်တိုးပေးရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့ ”

“မိုးလင်းတာနဲ့ သူ ပွစိပွစိညည်းတာကို လုံးဝကို သည်းခံဖို့ မလွယ်တာ”

“အံ့မာ ...သူ့ကို လှတယ်ပြောတာများ ...”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်...”

“ကဲ...ကဲ...သင်တန်းချိန်နောက်ကျတော့မယ်ဆို ..လမ်းကျမှ ရန်ဖြစ်ကြ၊ စားပြီးရင် သွားကြတော့”

“ခဏ”

အနီက ထ,ရပ်ပြီးမှ ကွတ်ကီးတစ်ခုလှမ်းယူသည် ။ ညှိက ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ...

“ဒီကလဲ နင့်လို အစားပုပ်ကို ယောင်းမ မတော်သေးဘူး...ဟွန်း...”

အိမ်ကထွက်ပြီး ကားတစ်စီးစီနှင့် လမ်းပေါ်ရောက်လာတာတောင် ကားရှင်းတာနှင့် နှစ်စီးဘေးချင်းကပ်မောင်းပြီး ရန်ဆက်ဖြစ်ကြသေးသည် ။

“ဟွန်း...အစားပုပ်”

“ပြောရှာတယ် လှအိုးကွဲရယ်”

“ငါ့ဟာငါ ဘာအိုးကွဲကွဲ”

အနီက ရယ်မောလျက် ကားကိုကျော်တက်သွားတော့ ညို့မျက်နှာက ပြုံးနေ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်ကြပေမယ့် အနီနှင့် ညှိတကယ်ခင်နေကြ၏။

ညိုတို့ က ငွေကြေးပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့်
 လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်းတွေဖြစ်ကာ အနီတို့ က ညိုတို့ လောက်
 မထည်ဝါပေမယ့် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပညာတတ်တွေချည်းပဲဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် အနီတစ်ယောက်ဟာ သူမလက်ထက်ကျမှ ပညာအသင့်
အတင့်နှင့် လူကလှပေမယ့်လည်း ပြင်ဖို့ ဆင်ဖို့ တွေဘက်ကို သိပ်အားမ
သန်သည့် အကျင့်ကလေးတစ်ခုပါနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“လှတော့လှချင်တာပေါ့ဟ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်လဲသိပ်မရှည်ဘူး၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြင်ကြည့်တော့လည်း ထင်သလောက်မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေက ဆံပင်ညှပ်မယ်ဆိုရင် မကြိုက်ဘူး၊ ဖေဖေက နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးရ အမိန့်ထုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ မေမေ ဂရုစိုက်ပေးခဲ့တဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေတရမ်းရမ်းနဲ့ ဒီလိုပဲနေလာခဲ့ရတာ၊ ဂျပန်က အန်တီယုတို့ ငါတို့ အိမ်မှာ နှစ်လလောက်လာနေသွားတဲ့ ကျေးဇူးလေးကြောင့် နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးရ အမိန့်ကနေ နုတ်ထွက်ခွင့်ရသွားတာ သိလား၊ အဲဒီ နှုတ်ခမ်းနီလေး အဲဒါကြောင့် ဆိုးခွင့်ရသွားတာ”

သူ့နှုတ်ခမ်းလေး သူထောက်ပြပြီးရယ်တော့ ညိုက ဟားတိုက်ရယ်
၏။ မပြင်ဆင်တတ်လို့ ဘဲ အနီ သူမအောက်မှာ တစ်ထစ်နိမ့်သွားခဲ့တာ
ပါလား ဟု တွေးမိရင်း မိဘချင်းနှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခဲ့၏။

မာမိနှင့်အန်ကယ်လ်မော်တို့ ကတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လက်တွဲ
ညီကြသည်။ မာမိက လောင်းကစားဝါသနာပါကာ အန်ကယ်လ်မော်က
စီးပွားရှာခြင်းမှာ ပဲ စိတ်ကိုနှစ်သည့်။

“သမီးမာမိက ခုချိန်ထိမဆင်ခြင်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ ဝါသနာမကြီးဘူး သာပြောတာ ထိုင်မိပြီဆို ရာနဲ့ ချီတာချည်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်ထောင် ရေးလဲ ထိခိုက်ခဲ့ပြီ”

ဟု ကွယ်ရာမှာ အန်ကယ်လ်မော်က ညည်းသည်။ “ကိုကြီး”လို့ မေ
မေလက်ဝါးဖြန့်လိုက်တော့ ဘာသံမှ မထွက်ဘဲ အထုပ်လိုက် ချပေး၏။
ပြီးတော့ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောဘဲ မလုံမလဲ ဖြေရှင်းတတ်သေးသ
ည်။

“ငါက လူပျိုကြီးလုပ်နေတော့ သူက ခုထိ ငါ့ကို ဆိုးလို့ ကောင်းနေ
တာ၊ မပြောရက်တော့လည်း ပေးနေရတာပေါ့၊ သူ့ခမျာ ယောက်ျားရှိရှာ
တာမဟုတ်တော့...”

ဘာညာတွေ တစ်ယောက်တည်းပြော၊ သူပဲ ညည်း...။

ညိုတို့ ကတော့ ဘယ်ဘက်ကိုပဲ လက်ဝါးလှည့်ဖြန့်ဖြန့် လိုသလော
က်ရနေတော့ ကမ္ဘာကြီး ပူတာ၊ နွေးတာတို့ နားစွင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်
ဖို့ ကို စိတ်မဝင်စားပေ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ သူမအတွက် အရေးကြီးတာက အမျိုးမျိုးအထူးထူး
သော ရောင်စုံလိပ်ပြာတွေကို ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်နိုင်သော ပန်းဘုရင်မ ဖြ
စ်နေဖို့ ...သူမ...။

★

အခန်း (၂)

“နင် အဖြေပေးလိုက်သလား အနီ”

“ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ၊ ငါမှ မကြိုက်တာ”

“နင် ကြိုက်တာ တွေ့ဦးမှာလား”

“အဲဒါ နင်က ဘာလို့ ပူနေတာလဲ”

နှစ်ယောက်အတူလှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်းတွေက အချိုးက မှန်ကန်နေလျက် စကားပြောလည်း မပျက်ပေ။ သင်တန်းနဲ့ နီးသည့် ကန်တင်းမှာ ပဲ ထိုင်ကြမှာ မို့ ကားတွေထားခဲ့ပြီး စကားတပြောပြော လျှောက်နေရတာကို အရသာတွေ့လျက် လှမ်းနေရင်း တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာကြရင်းဖြင့်...

“နင် ရည်းစားမရှိ ရှာပါလားလို့ တွေးပူနေတာ မဟုတ်ဘူး အနီ၊ ရှုပ်လို့...”

“ရှုပ်လို့ ...ငါက ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အံ့မာ ...ပြောစမ်းပါ၊ အား...သေပြီ”

အနီတို့ တစ်ခုခုစိတ်ဝင်စားပြီဆို ခလုတ်တိုက်ရ၊ ဖိနပ်ပြတ်ရမှ ...၊ ဖြစ်လိုက်တိုင်းလည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိမသာတိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်နဲ့

ပြီးသွားတယ်မရှိတတ်ပေ။ အရပ်ကမြင့်မြင့်၊ ဆံပင်က ရှည်ရှည်နှင့် အသံက ထွက်လိုက်သေးသည်။ ။

ထိုသို့သော အမူအခင်းလေးများကြောင့် ထင်သည် ၊ အနီက ညို့ဘေးမှာ ဘာမှ မဟုတ်သော သူငယ်ချင်းအဖြစ်ထက် မကျော်နိုင်။

အနီကိုယ်တိုင်က ပြိုင်တဲ့ ဆိုင်တဲ့ စိတ် မမွေးတတ်လို့ အေးချမ်းနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ တစ်ခါတလေ အနီမျက်နှာလေးကို ညိုစိတ်ကူးထဲမှာ ကိုယ်ပြင်ဆင်သလို ကျကျနနခြယ်မှုန်းကြည့်ဖူးသည်။ ။

တကယ့်ကို မလွယ်သည့် အဖြဲထွက်၏ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အနီတစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း ညိုက အားရပါးရရယ်ခဲ့သည် သာ။ သူများ ဒုက္ခရောက်သွားတာကို ဝမ်းသာလွန်းလို့ မဟုတ်ဘဲ ထိုဒုက္ခက အနီဆီကိုပဲရောက်ရောက်လာတာမို့ ...

“ဘာလဲ...ခြေမကွဲသွားပြီလား”

“နည်းနည်းတော့ ထိသွားတာသေချာတယ် နေပါစေ... ဟိုကောင်တွေ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ငုံ့မကြည့်နဲ့ ”

အနီက ဆံပင်ရှည်တွေကို ဆတ်ခနဲခေါင်းမော့ခါသည် ။ ခါးကိုမတ်၍ ဂရုမစိုက်ခြင်းကို ကြည့်နေတဲ့ သူတွေမြင်အောင် ပြလိုက်သည်။ ။

လမ်းရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းလုံးက စားသောက်ဆိုင်တွေချည်းပဲမို့ လမ်းမဘက် တမင်လှည့်ထိုင်ပြီး မျက်လုံးအစာကျွေးနေသည် သတ္တဝါတွေ ဘယ်မျက်နှာကြည့်ကြည့် ပြုံးနေကြ၏။

အနီအဖြစ်ကလည်း ထက်ပိုင်းကျိုးနေသည့် ကျောက်ချပ်ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းကို အခြောက်တိုက်သွားရန်စတာမျိုး...၊

“နင်က ဘာလို့ သွားကြီးဖီးနေတာလဲ”

“ရယ်စရာမို့လို့ ပေါ့၊ အနီရယ်၊ လူတိုင်း သွားလာနေကြတာဥစ္စာ...နင့်ကျမှ ...”

“အဲဒါ နင့်ကို ဒေါသထွက်လွန်းလို့ လေ..၊ ပြောစမ်းပါဦး...ငါက နင့်ကို ဘာတွေလုပ်မိလို့ လဲ၊ ဟွန်း ...ဟိုဟာသွားယူပေးပါ၊ ဒီနား လာထိုင်ပေးပါနဲ့ သူလိုအပ်တော့ ဒီမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး ”

“အဲဒါက နင် အနားမှာ ရှိနေလို့ လေ၊ ပြောချင်တာကလည်း အနားမှာ မရှိစေချင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရည်းစားရှိတဲ့ လူနဲ့ မရှိတဲ့ လူ တွဲရတာ နည်းနည်းအောက်တယ်ဟ၊ ငါတို့ က ယောက်ျားလေးတွေ မဟုတ်တော့ ပိုဆိုးတယ်။ ဥပမာ...ငါတို့ တစ်နေရာသွားချင်ရင် နင့်မှာ အတွဲမရှိတော့ လူခွဲထွက်လို့ မရဘူး၊ ငါထားခဲ့ရင် နင်က တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာ ”

“အမလေး...ဒီလိုပူတတ်နေတာလား၊ တော်သေးတာပေါ့...ငါ့အတွက် ပူပင်ဖော်သာမရရင် ကန်တော်ကြီးမှာ မနက်ကိုးနာရီကနေ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီအထိ ထားခဲ့ရာကနေ ညနေစောင်းမှ ပြန်လာခေါ်တဲ့ အထိဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဒါကတော့ သူက ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ အတင်းခေါ်သွားတာကိုးဟ၊ နင်က အဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့တော့...”

“အေးပါ..ထားလိုက်ပါ၊ နင် လွတ်လပ်ဖို့ အတွက် ငါရည်းစားထားဖို့ စဉ်းစားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ “ကျွဲမ” လိုပေါ့ဟာ...လူက မည်းပေမယ့် အသားလတ်လတ်လေးတော့ လိုချင်တာပေါ့”

နင် ကျွဲမ လောက်မဆိုးပါဘူး အနီရယ်လို့ ပြောမိရင်း စားသောက်ဆိုင်မှာ သုံးယောက်ထိုင်မိကြတိုင်း သူမစိတ်တွေ အနီကြောင့် တင်းကျပ်နေတာကို တွေးမိနေသည် ။

ကိုယ့်လိုမပြင်လို့ ကိုယ့်လိုမလှပေမယ့် အနီးကပ်ထိုင်ငေးကြည့်မိလို ကံရင် အနီပါးလေးတွေ ပန်းရင့်ရောင်သမ်းနေတာ၊ နှုတ်ခမ်းသားလေး တွေ နုထွေးနေတာ၊ ဒါတွေကို သတိထားမိသွားကြမှာ ပါ။

မိန်းကလေးချင်းမို့ နားလည်သည် ။ ယောက်ျားလေးတွေ၏ မျက်လုံး တွေကို စိုးရိမ်၏။ ရည်းစားဖြစ်ထားပြီဆိုပေမယ့် မှတ်ပုံတင် အပေါင်တင်ခံထားတာမဟုတ်။

လက်ဗွေ၊ ခြေဗွေရာယူပြီး ခုံရုံးတင်ထားကြတာလည်း မပါ။

“ဒီမှာ မင်းနဲ့ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ဆက်ရန်မရှိတော့ဘူး”ဆိုပြီးစက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာ ကျောခိုင်းသွားကြလို့ ရသည် ။

ရည်းစားထားခြင်းကို မက်မက်မောမောကြီး ဆုပ်ဖမ်းထားချင်တာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုကျော်ပြီး တခြားသူကိုငေး မောသွားမှာ မျိုးတော့ ဘယ်လိုမှ အဖြစ်မခံနိုင်။

ထို့ပြင် ထိုမိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဘေးက ဤသူမဖြစ်နေမှာ ကို လက်မခံနိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ရည်းစားတွေ ထည်လဲတွဲဖြစ်အောင်ထားခဲ့ တာမရှိခဲ့သည့်တိုင် ထားခဲ့သမျှထဲမှာ ညို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ မရှိသေးပေ။

ထို့ကြောင့်...

“နင့်ကို ကာရန်ညီက ကြိုက်နေတာ သေချာတယ်၊ သူ ပရိပို့စ်လုပ် လာရင် မငြင်းနဲ့ တော့နော်”

“အံ့မယ် ...အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ပြောချင်လို့ နင်က ဇာတ်ပို့လုပ်နေ တာလား”

“အမြန်ဆုံးရည်းစားရရှိရေးအတွက်ပါ”

“အဲဒီလောက် အလောဆုံးဆယ်လိုအပ်နေရင် ဒီမှာ ဒီရုပ်က ကြိုက်မယ့်သူမရှိလောက်အောင် မဖြစ်သေးဘူး၊ ကြည့်ထား...”

ပြောနေတုန်း သူ့မျက်နှာကို မော့ပြထားသဖြင့် ခလုတ်တိုက်ပြန်လေသည်။

“အဲဒီခြေထောက် ကွဲဖို့ ကောင်းနေပြီ”

ညိုက မေတ္တာပို့၏။ အနီက ထဘီစလေးမ ကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်မော့တော့ ဆံပင်တွေကို ခါပစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီတစ်ခါ ရပ်ရှင်ရုံထိ ကြွဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေပြီထင်တယ်၊ ငါ့ခြေထောက်ကို မေတ္တာပို့မနေနဲ့ ၊ ကြွမယ့်လမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်ကြွ၊ ဖုန်းပိတ်မထားရင် ပြီးပြီ”

“အဲဒါလည်း ကျွိုင်းပဲ”

“ဖြစ်ရလေ”

“စည်းက သူစကားပြောနေတုန်း ဖုန်းသံမြည်လာရင် ရှုံ့မဲ့နေတာပဲ”

“ဒါဆိုလဲ ဖုန်းပါမဆက်တော့ဘူး၊ တော်ရာမှာ နေပေးမယ်၊ ရပြီလား”

အနီပခုံးလေးကိုဖတ်၍ ညိုက ရယ်သည် ။
နှစ်ယောက်သားသင်တန်းပြန်မတက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့်၊ ညိုက ရည်းစားကို ဖုန်းဆက်ချိန်းထားသည်။

ဦးတည်ချက်မရှိသေးချိန်မှာ အနီကို ခေါ်မထားလို့ မဖြစ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ကြပြီး လမ်းမဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ...

“စည်း ဘယ်လောက်ကြာမယ်လို့ နင် ထင်လဲ”

“ဘယ်သိမလဲ၊ နင်က သူချိန်းတော့လည်း သွားချင်မှ သွားတာ၊ နင် ကိုယ်တိုင်ချိန်းပြီးတော့ မသွားဘဲနေတာတွေလဲရှိတယ်၊ ငါ မပြောတတ်ဘူး”

“သူက လာချင်မှ လာမယ်လို့ နင်ပြောတာလား”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ နေပါဦး...အဲဒီ စည်း ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို နင်က ကလဲ့စားချေချင်တာဆို..”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ခုတကယ်ချစ်နေကြတာလား”

“အဲဒီလို တူနေပြီလား”

“တူတယ်၊ တွေ့ကြပြီဆို ပြုံးနေကြတာပဲ”

ညှိက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အအေးနှစ်လုံးမှာ သည် ။ လူစုံမှ တစ်ခုခု ထပ်မှာ ဒါမှ မဟုတ် တစ်နေရာထပ်သွား၊ ဒါကို သိထားသဖြင့် နေ့လယ်စာဆာလောင်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် အနီ လာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။

“ငါ သူ့ကို မမြင်ဖူးခင်က ကြည်သာချို့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး လူသတ်ချင်စိတ်ကိုပေါက်သွားတာ၊ ညီမဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် သူလဲ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ငါရောပဲ... ပြောရရင် တစ်ကောင်ကြွက်ချင်း အတူတူပဲ၊ အသိုင်းအဝိုင်းဆွေမျိုးရှိပေမယ့် မွေးချင်းဖော်မရှိတာကို ပြောတာဟာ...”

သူ့စကားကိုလည်း မရှင်းမှာ စိုးသေးသည် ။ အအေးရောက်လာတော့ အနီကို ပုလင်းတိုးပေးလိုက်ပြီး...

“သူလာမှ စားကြမယ်ဟာ၊ ဒါပဲသောက်ထားဦး”

ဟု အနီဗိုက်ထဲကို လှမ်းမြင်နေသလိုမျိုးပြောသည် ။ ပြီးမှ ဆက်၍

...

“အစားတစ်ခုဝင်သွားရင် ဗိုက်ပူတော့ အလှပျက်တယ်”ဆိုတာမျိုး...

“အမှတ်တမဲ့နဲ့ အပြင်သွားတိုင်းစားဖြစ်နေတော့ အိမ်မှာ ဝိတ်ချတာက အလကားဖြစ်သွားတော့ပါ၊ ငါ့ကို လူရှေ့မှာ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ဇွတ်မကျွေးနဲ့ နော်”

လို့ ကြိုတင်ပြောပြထားတာတွေလည်း ရှိ၏။ ခုလည် အအေးကို တစ်ငုံမှ မျိုမချသေး၊ ဝတ်ထားသေးတာက အနီရောင်ရဲရဲပေါ်မှာ လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်နှင့် လက်စည်းတွေမှာ အဖြူရောထားသည့် ဝတ်စုံဖြစ်သည် ။

နားဆွဲဝိုင်းကလည်း အဖြူအနီ စပ်ကျားဖြစ်ကာ ကျပ်စေ့သာသာခန့် အဝိုင်းရှိ၏။ ဒေါက်ချွန်ဖိနပ်အနီရဲရဲက ကြိုးသေးသေးတွေနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသဖြင့် ညို့ကို ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထင်းနေသည် ။

ပြီးတော့ နားရွက်ကုပ်ဆံပင်တွေကို ကြေးနီရောင်ရဲရဲဆိုးထားတော့ ဝတ်စုံနှင့် ပိုလိုက်သည် ။

“အနီ..”

သူမဘာသာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ပြန်စ၍ ...

“နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူ ငါ့ကို အဲဒီလို ဘာမှ အပြစ်မပြောဘဲ တောက်လျှောက်သည်းခံလာခဲ့တာ ရိုးသားမှုဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“မရိုးသားရင်လည်း ဒါ မျှတတဲ့ ပွဲလို့ မှတ်လိုက်ပေါ့ဟာ၊ နင်ကရော ရိုးသားခဲ့လို့ လား”

“နင် သူ့ကိုပဲ ဝေဖန်စမ်းပါ”

“ကိုယ့်ဘာသာဝေဖန်ပေါ့၊ ငါမှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ အထူးသဖြင့် သူများ ချစ်နေတဲ့ သူ့ကို ဝေဖန်ပြဖို့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ငါက သူများ လား”

“ဒါပေမဲ့ ကြားသုံးကြား ငြိနေလို့ ...”

ညို့မျက်နှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားခြင်းတွေ အရိပ်ထင်၏။

“နင် ခုနကပြောတော့ ကြည်သာချိုကိစ္စမှာ စည်းဘက်က လိုလို..”

“ဒါက ငါပြောသားပဲ၊ နင့်ညီမ လုပ်ပုံမဟုတ်တဲ့ အဖြစ်ကို ငါထောက်ပြတာ၊ သူများကောင်းတာ မကောင်းတာတော့ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“ငါကလည်း အားကိုးလွန်းလို့ မေးနေတာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ ကာယကံရှင်ထက် ဘေးလူက ပိုပြီးသိနေတတ်လို့၊ ရပါတယ် သူများ အကျိုးဆောင်မှ ကိုယ့်အကျိုးအောင်တာ၊ အထူးသဖြင့် ဒါမျိုးကိစ္စက ကူညီကောင်းတဲ့ အရာ၊ နင့်ကျမှ ကူညီမယ့်သူမရှိတဲ့ အပြင် ဝေဖန်ဖျက်ဆီးရေးသမားနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်”

“ဒါ ကျိန်စာလား”

“အဟွန်း”

ဟုတ်သလိုလိုပြီးပုံကမငြင်းဘဲနေတော့ အနီက ရယ်လိုက်၏။

“အိပ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံခိုးသောက်ပြီး ကံကောင်းလို့ မသေတာ၊ စာတွေရော ဓာတ်ပုံတွေရော သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ပြန့်ကျဲနေတာပဲဟာ..”

“စည်းရဲ့ ပုံတွေလား”

“အေးလေ”

“သူနဲ့ နှစ်ယောက်တွဲလား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်မှာ အမှတ်တရကဗျာတွေ ရေးထားတာ ပုံတိုင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုနည်းနဲ့ အိပ်ဆေးသောက်တာတော့ ငါဖြင့် မသနားပါဘူး”

“ငါကညီအစ်မလေ၊ ပြီးတော့ ငါ့ညီမက ချောချောလှလှလေးရယ်၊ သူ ရက်ရက်စက်စက် ခါထုတ်ရလောက်အောင်...”

“ဒါက သူ့ဘက်က အခွင့်အရေးပဲဟ၊ ကြည်သာချိုနဲ့ သူ့ကြားမှာ ဒီလို ရက်စက်ရလောက်အောင် ဘယ်လိုအကြောင်းရှိသလဲမှ မသိတာ၊ ငါ့ကို နင် စိတ်ဆိုးလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါကတော့ ယောက်ျားလေးက မချစ်လို့ အိပ်ဆေးသောက်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်တဲ့ အတွက် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမှ သူများမှာ မရှိဘူး၊ သူ အသုံးမကျတာလို့ ပြောချင်တယ် ”

ညီမကို ဖဲ့ရွဲ့ပြောနေတာပေမယ့် အနီကို ညှိက စိတ်ဆိုးပြေပုံမပြဘဲ စိုက်ကြည့်နေကာ...

“ခုဆို ရန်ကုန်မှာ တောင် မရှိတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်သွားလို့ လဲ”

အမေရိကားမှာ သွားနေဦးမယ်ဆိုပြီး သူ့ဦးလေးဆီထွက်သွားတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ ပြန်မလာဘူး”

“ဒါလဲ သူ့အပိုင်းပဲ၊ ငါပြောချင်တာကဟာ အစက ဘယ်လိုစိတ်ကူး

တွေပဲရှိရှိ အခု ကလဲ့စားချေဖို့ ဆိုတဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်ကြီးကို ဖျောက်လိုက်စမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“နင် တကယ်ချစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ရင်း ကျေနပ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ စမ်းသပ်နေတာ၊ တစ်ခါတလေ ငါသူနဲ့ အတူ ထိုင်နေရင်းနဲ့ တခြားအသိကောင်လေးတစ်ယောက်နောက်ကို သူ့ရှေ့ကနေပဲ ထ၊ လိုက်သွားဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အင်း..အဲဒါကို သူ တစ်ခွန်းမှ မမေးဘူး”

“အံ့ဩစရာပဲ၊ စည်းကလည်း ခပ်ပွေ့ပွေ့နော်၊ ရှုပ်သလား မရှုပ်ဘူးလားတော့မသိဘူး၊ သူလဲ သူ့နေရာမှာ ကင်းပဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး အအေးပုလင်းတွေကို ကိုင်လိုက်၊ လွှတ်လိုက်နှင့် မသောက်ဖြစ်ကြပါ။ အနီက အအေးမကြိုက်တဲ့ သူ၊ ညိုကတော့ အပြင်ထွက်လျှင် စားသောက်သည့်အလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှရှောင်၏။

“အကူအညီလိုနေရင်လည်း ပြောပေါ့၊ ညိုရာ၊ ငါက သူများ အတွဲကွဲ ပျက်သွားမယ့် အရေးတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောတာ၊ အဆင်ပြေချင်တာ ဆိုရင်တော့ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ရပါတယ်၊ နင် စည်းကိုပွင့်လင်းချင်ပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ထောက်ခံမဲရှာနေတာ”

“မလိုပါဘူး မယ်နီရယ်၊ ဘယ်သူထောက်ခံခံမခံခံ ငါကိုယ်တိုင် လက်မခံဘဲနဲ့ လုံးဝ မီးစိမ်းမပြဘူး၊ သူ့ကို ငါအကဲခတ်မရလို့ နင့်ကိုမေးတာ”

သူမတို့ စကားမဆက်ဖြစ်သေးခင် စည်း ရောက်လာခဲ့၏။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ဘေးမှာ ညို့လိပ် အဖော်ပါလာသေးသည် ။

သူက ဖိုးကျော်...၊

စည်း က ညို့တို့လိုမဟုတ်ပေ။ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိ၏။ ဖိုးကျော်နဲ့ ကာရန်ညီ၊ ဖိုးကျော်က စည်းနဲ့ အရပ်မြင့်တာချင်း အတူတူပဲဖြစ်လျက် ကာရန်ညီ က နည်းနည်းလေးကျန်ရစ်၏။

နှစ်ယောက်တွဲမြင်တတ်တိုင်း စည်းရဲ့ ဘေးမှာ ကာရန်ညီပဲများကာ ဖိုးကျော် ပါလာတာကိုမြင်လိုက်တော့ အံ့သြသလိုဖြစ်သွားပြီးမှ ညို့က ပြုံးပြသည် ။

“တစ်ယောက်ရော...”

“သုံးယောက်လုံး လာစေချင်လို့ လား”

စည်း က မေးတာကိုမဖြေဘဲ ပြန်မေး၏။ ပြီးတော့ ညို့ဘေးမှာ ခုံဆွဲ ထိုင်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ ဖိုးကျော်က အနီးဘေးကို အော်တိုမစ်တစ်ရောက်၏။

“ဘာမှ မမှာ ကြသေးဘူးလား”

စည်း ကပဲ ထပ်မေးတော့ စောစောကမေးခွန်းက အလိုလိုပျောက်သွားသည် ။

“ကို ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးရင် မှာ လေ၊ အနီလည်း ဆာပြီထင်တယ်”

“အဲဒီလို တစ်ယောက်တည်းစားရမှာ လား”

စည်း ထပ်မေးလိုက်ခြင်းကို ညို့ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ နှစ်ယောက်အတူ စားချင်တာလား၊ ကိုယ့်ကို ကြင်နာမှုမရှိတာလို့ လက်ညှိုးထိုးတာ

လား...၊

ဘာဖြစ်ဖြစ် ညှိက တစ်ချက်ပဲ တွေ့သွားခြင်းဖြစ်ကာ ဂရုမစိုက်မိသလို ရိုးရှင်းစွာပြောလိုက်၍ ...

“အနီ စားမှာ လေ၊ ကိုဖိုးကျော်လည်း စားမှာ မဟုတ်လား”

“အိုကေ ...ဒါဆို ဒီဝိုင်းကို ကိုယ်ကျွေးမယ်၊ အနီမှာ လေ”

“ရပါတယ်၊ အနီဘာသာရှင်းမှာ ”

“တို့ က အစားကြီးတယ်နော်”

ဖိုးကျော် မျက်နှာ ကရင်လို ဖြူစွတ်နီစပ်စပ်က စပ်ဖြဖြ။

အနီက သူမဘေးမှာ မို့ နီးကပ်နေသည့် ထိုမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“စားပေါ့၊ ကိုယ်စားတာကိုယ်ရှင်း၊ ဘယ်သူက ဒကာခံမယ် ပြောနေလို့လဲ”

“ဟာ...အဲဒီလိုလား၊ အချင်းချင်းတွေကို အနီ ကလဲဗျာ...၊ ညှိကျတော့ တရင်းတနှီးနဲ့ ...”

“ကိုယ့်ကို မရင်းနှီးချင်မှန်သိရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာနေလိုက်တော့ ...”

ရန်ဖြစ်နေကြတာ စစ်အေးတိုက်နေကြလိုပင်။ ဖြူဖြူနုနုနှင့် ရှားရင့်ရောင်ဝတ်စုံလေးဝတ် ထားသည့် အနီကို စည်းက ကြည့်ပြီးရယ်၏။

ဖိုးကျော် မျက်နှာကလည်း ဒီလောက်ပြောခံထိနေတာကို အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်ခြင်း၊ ဒေါသအနည်းငယ်ဖြစ်ခြင်း ဘာမှ အလျင်းမရှိဘဲရှုံ့မဲ့နေတာ၊ သဘောကျတဲ့ မဲ့ခြင်းမျိုးနဲ့ ဖြစ်၏။

ညိုက အားလုံးကို အကဲခတ်၍ အအေးပုလင်းကို အသံမြည်အောင် စားပွဲနှင့် ဒရူတ်တိုက်ဆွဲယူသည်။ ။ ထိုအခါ စည်း တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သူမ ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာကြပြီး ဖိုးကျော်က...

“တို့ က စည်းနဲ့ ညိုတို့ ထ၊ ထွက်သွားရင် အနီ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ စိုးလို့ တမင်လိုက်လာပေးတာ”

“ကို ဘယ်သွားမလဲ ...သွားလေ၊ အနီကို ဒီမှာ စောင့်ဖို့ ပြောပြီးသား”

ဘာမှ မပြောရသေးဘဲ ညိုက အနီကို အသိပေးသလို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြော၏။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတာကို စည်းက ဖျတ်ခနဲဝေ့ကြည့်သည်။ ။

“အင်း...ကိုယ်လည်း ရည်ရွယ်ချက် မပါဘူး၊ ညိုက ခေါ်လို့ ထွက် လာခဲ့တာလေ၊ ရောက်အောင်လာရပေမယ့် ဒီတိုင်းလှည့်ပြန်ရတာပဲများ တော့ တွေ့မှ ပဲ ညို့သဘောအတိုင်း ဆိုပြီးတော့...”

ချိန်းပြီး တမင်မသွားဘဲနေလိုက်တာတွေအတွက် ကိုယ့်ကိုရွံ့လိုက် တာမှန်း ညို သိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူက စကားလှအောင် ပြောသွားတာမို့ခံ ရခက်နေ၏။

“ညို ကိုယ့်ကိုချိန်းတာ ဘာအတွက်လဲ”

“ညိုလည်း ကို့ကိုချိန်းရင် အကြောင်းအရာတစ်ခုခုထည့်ပေးဖို့ နောက်ဆိုရင် စဉ်းစားလာမှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ကိုယ် ခုမှ မေးတာလေ၊ မင်းပဲချိန်းပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်သွားမလဲမေးလို့ ”

အဲဒါရင်က ဦးဆောင်ပြီးခေါ်သွားရမှာ မဟုတ်လား...။ ညို့ရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိတွေ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဒီလောက် စကားနာထိုးနေတဲ့ ပုံထောက်

လျှင် ညို့ဘက်က ပျက်ကွက်ခဲ့တာတွေကို သူ ရင်ခံနေတာသေချာပါပြီ။

သိနေပေမယ့်လည်း ညို့ဘက်က အလျှော့ပေးဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးခဲ့တာမဟုတ်သည် မို့...

“ဒီနေ့ သင်တန်းတက်ရမှာ ပျင်းနေတာနဲ့ မုန်းစားထွက်လာတာပါ။ လမ်းပေါ်ကျမှ စိတ်ကူးဖြစ်လာတာနဲ့ ကို့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ ဒါဆို ဒီမှာ ပဲ ထိုင်လိုက်ကြတာပေါ့”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်”

ဟု ညို့သဘောကိုနာခံလိုက်သလိုပြောရင်း...

“ဒါဖြင့် တစ်ခုခုတော့စားပါကွာ၊ အနီက ညို မစားဘဲနဲ့ စားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ်ကျွေးပါရစေ”

အနီ အခက်တွေ့နေတာကိုလည်း သိသောကြောင့် ညို ဒါကိုတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ သင်တန်းချိန်က ကျော်သွားပြီမို့ အတန်းထဲ ပြန်ဝင်ဖို့ က မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

အိမ်ပြန်ချိန်လည်း မဟုတ်သေးတော့ အနီ ဗိုက်ဆာနေတာကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အတွက် ရှမ်းခေါက်ဆွဲပဲ မှာ လိုက်ရ၏။

“အနီ က ညိုနဲ့ အတူ အမြဲပါတယ်နော်”

ဖိုးကျော်က မေးပေမယ့် မျက်လုံးကလေးစွေကြည့်ပြီး အနီက မဖြေ။ ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ လို ဟိုဘက်ဒီဘက် အတွဲတွေဖြစ်သွားကြမလားလို့ မျှော်လင့်ချက်လေးတွေနဲ့ ဖိုးကျော်နဲ့ ကာရန်ညီတို့ တစ်ယောက်တလဲ ကြိုးစားနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ဒါကိုပဲ ဖွင့်ဟပြောသားပြီးပြီမို့ သူ့ရှေ့မှာ ပဲ ညီနဲ့ ဖိုးကျော် လက်ဝါးရို

ကံလာကြတာကို စည်း မတတ်နိုင်ပါ။ မအောင်မြင်ကြတာလည်း ကံတရားပဲ ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် သုံးခေါက်တိတိ ညီ က ချန်နေရစ်ရမှာ ဖြစ်ပြီး ဖိုးကျော်က သူ့အလှည့်ဟု သတ်မှတ်ထားသည် ။

“တော်တော်မာနကြီးတဲ့ မိန်းမကွာ”

ကွယ်ရာမှာ ယောက်ျားလေးချင်းဆုံတော့ ရင်နာစွာညည်းသံက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်။

“ယောက်ျားလေးတွေကို မိန်းကလေးတွေလို့ ပဲ မြင်နေသလားမသိဘူး...နည်းနည်းမှ တုန်လှုပ်တဲ့ ပုံ မရှိဘူး၊ ခလုတ်တိုက်နေတာမှ မလှုပ်ရင် ငါကတော့ ပေါက်ဆိန်နဲ့ ပေါက်မှာ ”

ဖိုးကျော်က ကာရန်ညီလို ကဗျာသံ စာသံမထွက်ဘဲ ဓားကြိမ်းကြိမ်း၏။

“မင်းနော် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့လျှောက် လာပြီးမှ ဆုရဲ့ တန်ဖိုးမြင့်နေမှန်းသိ လာပြီး လောဘမတက်နဲ့ ၊ မင်းပြောတုန်းက ငါ့ကို စိတ်တိုအောင် အလောင်းအစားဝင်လုပ်တဲ့ သဘော လောက်နဲ့ ရယ်...၊ အခု မင်းကို အရှုံးလို့ မသတ်မှတ်နိုင်သေးဘူး၊ ငါလဲ မရသေးတော့ သရေပဲ၊ မင်းထွက်တော့”

ညီ က သူကစပြီးရောဂါရင့်ခဲ့သူမို့ နေရာလိုချင်၏။ ဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ တကယ့်ချစ်သူ ဆီကိုသွားတွေ့နေတဲ့ စည်း က အေးချမ်းစွာ ရှိနေလျက်နှင့် သူတို့ ချင်းစစ်ခင်းနေကြတာ အပြင်ထွက်ဖို့ ဖြစ်လာတိုင်း...

“အနီ...”

ဖိုးကျော် အသံ နောက်ထပ်ပေါ်လာတော့ အနီ ဘက်က တုံ့ပြန်သော
နှုတ်မူလေးက သာယာနာပျော်ဖွယ်...

“ဒီမှာ စားစရာရောက် လာပြီ၊ ကျွန်မက အစားစားရင် အနှောင့်အ
ယှက်ပေးတာ လုံးဝမကြိုက်လို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင့်ပါးစပ် ခဏပိတ်ထား
ဖို့ တောင်းပန်တယ်”

“ပိတ်လိုက်ပါပြီ”

ရိုသေရှာသား...၊ စည်း မျက်နှာ မချိုမချင်ဖြစ်သွားတော့ ညိုလည်း ရ
ယ်ချင်သွား၏။ ဖိုးကျော် ခမျာ လှိမ့်ပိန့်ခံရှာပါ၏။

ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ အနီ စားသောက်နေတာလေးကို
မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်၊ တည့်တည့်လှည့်ကြည့်လိုက်...

စည်း ထံကို မလုံမလဲကြည့်သည့်အခါမှာ တော့ စည်းက မဲပြုံးနှင့်...

ဖိုးကျော်က မထိုးတတ်ထိုးတတ်မျက်စောင်းနှင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး
...ဘာဖြစ်လဲ ...၊ ကိုယ့်ရင်ဘတ်နဲ့ ကိုယ်...

*

အခန်း (၃)

မပြောစဖူး ဆုံးမစကားတွေနဲ့ အစချီကာ မာမီမျက်နှာမကောင်း ဖြစ်လာတာကို ညှိ နည်းနည်းအံ့သြွား၏။

တစ်ယောက်တည်း မှောက်လိုက်၊ လှန်လိုက် အိပ်ရာထဲမှာ ။ ဓာတ်ပုံဘယ်လ်ဘမ်တွေလျှောက် ဖွင့်နေတုန်း ဘေးမှာ လာထိုင်တာ ဒါတွေပြောမယ်လို့ မထင်ခဲ့ပေ။

“နေပါဦး မာမီရယ်...မာမီ အလုပ်ကိစ္စတွေ စိတ်ညစ်စရာဖြစ်လာတာနဲ့ ညှို့မှာ ရည်းစားဘယ်နှစ်ယောက်ရှိခဲ့တာ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ညှို့ရယ်၊ မာမီ ထိခိုက်နေတာတွေက ငါ့သမီး တစ်ယောက်လုံးရှိသေးတယ် ဆိုပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် အမောမှ မပြေတာ”

“ဟင် ...မာမီ ပြောပုံက ညှို့ ဆီကပဲ ငွေထုပ်ကြီး ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာနိုင်သလိုလို...”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ညည်းသိတတ်ရင် အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ရမှာ”

“ဟင်...”

ကိုယ် အစွမ်းကုန်ပြောချလိုက်တာကို မာမီဆီက ဒေါသတစ်ခုခု ထွက်လာနိုင်သည် ဟု တွက်မိတာ...၊ ပြောပြီးမှ မာမီမျက်နှာက ပို၍ ညှိုးလျော်သွားလျက်...

“ညည်းလည်း မြင်နေကြားနေတာပဲ၊ မာမီတို့ သုံးစွဲနေသမျှ ကိုကြီးက ခိုင်ခံ...”

“အန်ကယ်လ်က ဘာမှ မပြောဘူး၊ မာမီ ကစားတတ်တဲ့ အကျင့်ကို ဖျောက်နိုင်ရင် ပြီးပြီ”

“ခုမှ ဒါတွေလာပြောမနေနဲ့ လေ၊ မာမီ ပြောခဲ့သားပဲ၊ ညည်းဒက်ဒီ ကို ရွဲ့ခဲ့မိရင်း ဒါတွေ လုပ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ...”

“စမှားတာ အဲဒီကတည်းကပဲ၊ ဒက်ဒီ ပွေတယ်ရှုပ်တယ်ထင်တာနဲ့ ပဲ မာမီကပြန်ရွဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကာရိုက်တာ ပျက်သွားခဲ့တာပဲ အဖတ် တင်တယ်မဟုတ်လား”

“မိဘကို ပြန်သင်မပေးနဲ့ ညို၊ ကာရိုက်တာပျက်တဲ့ အထိပြောရ လောက်အောင် ငါ့ဘဝမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ခဲ့တာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒါ လေးတစ်ခုပဲ...”

“ဟာ...မာမီကတော့ ခက်ပြီ”

သားသမီးနဲ့ မိဘ ဆိုသည့် စည်းတစ်ချက်ဆွဲချလိုက်တာနှင့် ပြောဖို့ ရှိနေသေးတာတွေ ညို ပါးစပ်ပြန်ပိတ်လိုက်ရ၏။

“ကိုကြီး လူပျိုကြီးဖြစ်ခဲ့တာ၊ တို့ မိသားစုရဲ့ ကံပဲထင်တယ်”

ပြန်၍ ဆွေးမြည့်သွားသည့်လေသံက ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလို့ ပြောမှန်း မသိ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလားမသိ။

“ခုဆိုရင် ကိုကြီးရဲ့ စီးပွားရေးတောင် ထိခိုက်နေပြီ။ တကယ်လို့ သူ့မှာ သာ သူစိမ်းဖက်နေရင် ဒီလိုဘယ်ရမလဲ”

“ညိုပြောတာ အဲဒါပဲ မာမီ၊ မာမီနဲ့ ညို စီးပွားမတိုးချဲ့နိုင်ဘူးပဲထား၊

ရိုးရိုးစားသောက်သုံးစွဲ ရုံလောက်နဲ့ ဒီလောက်ထိဖြစ်စရာလား”

“ဪ...”

ညှိုးငယ်နေသည့် မာမီမျက်နှာ ဆတ်ခနဲလှည့်လာသည်။ ။

“မာမီက ငါ့သမီးလေး ဘာမှ မပြောဆို မဝေဖန်ဘူးလို့ ထင်ထားတာ ညည်းက ရင်ထဲမှာ ဒီလိုတွေးပြီး...”

“တွေးနေတာကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ မာမီပဲ မာမီ ဖြစ်ပျက်ကိစ္စတွေကို ညှို့ရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေရဲ့ လာငြိပြီးတော့...”

စကားကောင်းပြောဖို့ ညှို့ ကြိုးစားပေမယ့် မာမီက ဆတ်ခနဲ ထရပ် လိုက်ကာ...

“ခုချိန်ထိ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ဖို့ တွေ တွေးနေတုန်းလား သမီး”

“လုပ်ပြီ”

ညှို့က

လှဲနေရာကနေ

ဖက်လုံးကိုဖက်လျက်သားနှင့်ငုတ်တုတ်လေးဖြစ်သွားကာ...

“ဘွဲ့လဲရပြီးနေပြီ၊ သင်တန်းတွေလိုက်တက်နေတာလဲ စုံသလောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီအရွယ် ရည်းစားထားတာ ဘဝပျက်တော့မှာ ကျနေတာပဲ၊ ညှို့ကိုစုံတွဲတွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတဲ့ လူကပြောတာကို မာမီ ဒီလောက်တုန်လှုပ်နေရလား၊ ညှို့ကိုညှို့ ထိန်းနိုင်ပါတယ်”

“ထိန်းနိုင်တာကတော့ ‘ရပ်နိုင်ပေ’ဆိုတဲ့ ဒီဘက်ကိုရောက်လာတဲ့ အရွယ်ကစပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်လေးနဲ့ ကိုယ် ရပ်နိုင်ကြတာပဲလေ၊ ကလေးဆိုပေမယ့် အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ကိုယ့်ခြေထောက်လေးအားကိုးနဲ့ မာန်တက်ရမှန်းသိနေတာ”

“မာမီ ကလဲ...”

“ဟုတ်တယ်၊ သားသမီးတွေက အဲဒီ အချိန်မှာ ကတည်းက ဘေးက နေတဲ့ပေး၊ ထိန်းပေးနေရင် ပုတ်ချရတာနဲ့ ၊ ခါပစ်ရတာနဲ့ ခြေမခိုင်းသေး လို့ ဘိုင်းခနဲဖင်ထိုင်လဲတော့ မိဘက ‘အမလေး’လို့ အရင်အော်တာ၊ သူ တို့ ငိုသံထွက်တာက နောက်မှ ...၊ အဲဒီ မေတ္တာတွေကို ဘဝတစ်လျှောက် လုံး ဂရုမစိုက်လာခဲ့တာ၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးဆို တက္ကသိုလ်ရောက်တာ ရည်းစားတန်းရောက်တာကျနေတာပဲ၊ ရည်းစားမထားပါနဲ့ ထားလို့ တားလို့ ခေါင်းငုံ့နာခံကြတာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ၊ ကျောင်းပြီးသွားပြီးဆို ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ဆိုတဲ့ ပါမစ်နဲ့ မိဘကို အတို က်အခံတွေလုပ်တာ၊ ရုန်းထွက်သွားကြတာ”

“တော်ပါတော့ မာမီရာ၊ မာမီနဲ့ ညှိက အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပါ။ မာမီ နေတတ်သလိုနေတာ ညှိ ဘာပြောခဲ့လို့ လဲ၊ ညှိကရော မာမီကို အ တိုက်အခံအငြင်းပွားခဲ့ဖူးတာရှိလို့ လား၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေတတ်သလို နေ သွားကြရင် ပြီးရော၊ ဘာလဲ...ညှိကို ယောက်ျားပေးစားမလို့ လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်ပေမယ့်...”

ဟု ပြောပြီး စကားမဆက်သေးဘဲ စာကြည့်စားပွဲခုံမှာ ထိုင်ပြန်သည်

။

“အိမ်ထောင်ရေးကို တိုက်ရိုက်ပြောဖို့ မဖြစ်သေးတာက ညည်းရည်း စားထားတာ တစ်ယောက်မက ဖြစ်နေတော့...”

“သုံးယောက်တည်းပါ”

“သုံးယောက်တောင်...”

“ဟုတ်”

“အမလေး...လေး...ဟုတ်” လို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ ဆတ်ခနဲပဲ ကြည့်စမ်း”

“မာမိကလဲ မညာချင်လို့ ဟာကို...”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ မုသားသုံးလိုက်ပါလား ညှိရယ်၊ ညည်း...”

“မာမိကလေ ကိုယ့်သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာကို “ညည်း”“ငါ”နဲ့ အရမ်းစိမ်းတာပဲ၊ အနီမာမိဆို ဒေါသဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ဆူဖို့ ရိုက်ဖို့ ထိ ပွထနေရင်တောင် ‘သမီးနော်’‘မေမေ’က ဘာညာနဲ့ ...”

“အနီမာမိကိုပြောချင်ရင် အနီနဲ့ ငါနဲ့ တူသလားဆိုတာ ပြန်ကြည့် လေ”

“အတူတူပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ လှကြတာ အတူတူပဲ”

“ညှိက နည်းနည်းပိုတယ်”

“အဆမတန်ပြင်တော့ နည်းနည်းပိုတာပေါ့”

ညှိ နှုတ်ခမ်းစုသွားသည် ။ ဖက်လုံးကို ကန့်လန့်လုပ်ပြီး တံတောင်နဲ့ ထောင်းလိုက်၊ ဆွဲထောင်ပြီးမှ အလယ်ကနေ ပြန်ချိုး၍ ရင်ဘက်နဲ့ ကပ် ဖိထားလိုက်၊ အိပ်ရာပေါ် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်နှင့် ရင်ထဲက ရေဆူအမှတ်ကိုပြနေသည် ။

“မာမိက ကိုယ့်သမီးကို အဲဒီလိုပဲ တောက်လျှောက်မြင်လာတာလား”

“လှစေချင်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ လှနေရင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကျေနပ်နေရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်းဆန်းတာတော့ မကြိုက်ဘူး၊ အနီနဲ့ အတူရှိနေတော့ ငါ့သမီး ဆန်းပြားနေတာက ပိုပြီးပေါ်လွင်တယ်၊ ဝတ်တာ

သွားတာကအစ နေထိုင်ပုံအဆိုး...”

“ရည်းစားထားခဲ့တာကိုတော့ ထပ်မပြောနဲ့ မာမီ၊ ညှိုက သူတို့ ကို ပြန်ချစ်လိုက်လို့ ရည်းစားအရာမြောက်သွားတာ၊ အနီမှာ လဲ ရည်းစားစာတွေ တစ်နေ့အစောင့်ရှစ်ဆယ်မကဘဲ...”

“ဒါပေမဲ့ သူ ရည်းစားထားလို့ လား”

“ဒါတော့ သူကြိုက်တဲ့ လူမှ မတွေ့သေးတာ”

“သမီးကရော ...”

“တူလို့ လား မာမီ၊ သူ့ကို လိုက်ကြတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေက ပြန်ကြိုက်ချင်စရာမှ မရှိဘဲ၊ ညှိုဘေးမှာ ရှိနေပြီး ညှိုကောင်လေးတွေ ကိုမြင်နေတာနဲ့ သူ့ဘေးရောက်လာတာတွေကို စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ခါချနေတာ၊ ဟွန်း...မာမီကသာ ဘယ်ဟာ အလှစစ်မှန်းမသိတာ၊ သူ့နေရာနဲ့ သူ အဖြေက ထွက်ပြီးသား၊ ဒါတွေပြောလည်း မာမီ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အံ့မာ...”

“တကယ်ပြောတာ၊ ရည်းစားမထားတိုင်း ဣန္ဒြေရှိလွန်းလို့ မထင်နဲ့ ၊ မထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မရှိတာ၊ အနီကျတော့ လိုတာမရ၊ ရတာမလို၊ ပြီးတော့လဲ သူ့အမေက သူ့သမီးအနားမှာ အမြဲတမ်း ပို့ချမှု တွေလုပ်နေတာ၊ အဲဒီဆံပင်ရှည်ကြီး ချွေးတစ်စုံကို သူ့ဘာသာ မညှပ်ပစ်ရဲတာကြည့်...”

“သူ့ဘာသာ မြတ်နိုးနေတာလဲပါမှာ ပါ ညှိုရယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျက်သရေရှိတယ်၊ ခုနေ သူ့မာမီက သူ့သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးစားမယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းကောက်စေ့စပ်ရုံပဲ”

“ဟင်..ဘယ်လို..၊ ညှိကတော့ ဘာတွေလိုနေလို့ လဲ”

“ဆံပင်တိုနေတာ၊ ဟော့ထိဖြစ်နေတာတွေပေါ့၊ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားချင်း ချစ်ကြ၊ ညားကြတာ မဆန်းပေမယ့် မိဘချင်း တူတူတန်တန်စေ့စပ်ကြတာကျတော့ အဲဒါတွေကို ကလက်တယ်လို့ ထင်တဲ့ သားရှင်တွေရှိတယ်”

“ထင်ရင် မယူနဲ့ ပေါ့”ဟု အသံတိတ်ပြော၍ ညှိက မျက်လွှာချပစ်၏။

“စကတ်အတို အကွဲတွေဝတ်တာရော၊ ဆံပင်တိုတိုကပ်ကပ်လေးတွေ၊ နားဆွဲဝိုင်းကြီးတွေ လှုပ်ခါနေတာတွေ..”

“နေပါဦး..မာမိက ညှိကို ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရ ကိုယ်တော်ကြီးလိုအတည်အတံ့လွန်နေတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ များ ပေးစားဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား၊ ခု တွေ့ထားပြီလား”

“ဝါတော်ရှစ်ဆယ်မရပေမယ့် သိက္ခာရှိတဲ့ မိသားစုတွေလေ၊ အဘိုးကြီးဖြစ်နေရင်တောင်မှ ဟိုက ညည်းထက် ခေတ်မီနေလိမ့်ဦးမယ်၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်၊ ကိုယ့်ထက် အများကြီးမြင့်နေတဲ့ သူမို့လို့ ဒီလောက်ထိ ရင်တုန်နေတာ နားလည်ရဲ့ လား”

“ဘယ်သူလဲ မာမီ”

ညှိ စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ ဒီခေတ်ထဲမှာ အထက်ပါ အောက်ပါအရည်အချင်းကောင်းများ ပြည့်စုံနေလျက် ကြင်ရာမရှာဘဲနေသေးတဲ့ လူငယ်လူရွယ်ဆိုရင် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေနိုင်သည် ။ မာမီသိလို့လား...။

ဒေါ်ကေသွယ်ကလည်း သမီးဖြစ်တဲ့ သူ
ဘယ်လိုအတွေးပေါက်သွားပြန်တာကို ရိပ်မိသည် ။ ထို့ကြောင့် ခပ်လွန့်

လွန်ပြီလျက်...

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ မယ်ညို၊ ညည်းကို လက်ထပ်ပေးချင်တာ ဘယ်သူထင်လို့လဲ”

“ပြောပါဆိုမှ ...”

“ဦးဆောင်”

“ဟင် ...ကိုကို ..ကိုကိုနဲ့ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ မာမိကလဲ...၊ ကိုကိုနဲ့ ညို ဆွေမျိုးတော်သေးတဲ့ ဥစ္စာ...”

“တော်ပေမယ့် ဆွေမျိုးဝေးပါတယ်၊ ဒါက ပြဿနာမရှိဘူး၊ တကယ့်ပြဿနာက သူ့အမေ...”

“အန်တီသန့်...”

သူ့အမေဆိုတော့ ဒေါ်မေသန့်၏ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်နှင့် လူတကာကို အထင်ကြီးမလွယ် တတ်သော မာတင်းတင်းမျက်နှာ မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ။ ဆွေမျိုးတော်သည် ဟု သာကြားရသည် ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မရင်းနှီးခဲ့တာ အမှန်ပင်။

ဒေါ်မေသန့်ကလည်း ဒေါ်မေသန့် ဆိုသည့်အတိုင်း တစ်မွေးချင်းလုံး နိုင်ငံခြားရောက်ကုန်ကြတာတောင် သူမက မိုးရိပ်ဆင်တို့ ညီအစ်ကိုဘွဲ့ရပြီးတဲ့ အထိ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပဲနေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူများ နိုင်ငံက ယဉ်ကျေးမှုတွေကို မျက်စိရည်နားရည်ဝနေရင် အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါ ဂေါတမ ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးလာနိုင်တယ်”

မာမိနဲ့ စကားပြောနေတုန်း ဒါတွေပြောသွားတာကို ညို ကြားလိုက်

သည် ။

“ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ အရှက်အကြောက်တရားက စတာ၊ အရှက်အကြောက်ဆိုတာကလဲ ဘာသာရေးစပြီး အမြစ်တွယ်လာတာပဲ သွယ်ရဲ့ ၊ သားတို့ ကို ဘယ်လိုဝတ်၊ ဘယ်လိုနေလို့ နေရာတကာ ကိုယ် မချုပ်ချယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသိရှိဖို့ တော့ အမြဲဆုံးမတယ်၊ ဆုံးမတယ်ဆို တာကလဲ တံငါသည် တွေကြားထဲသွားပြီး သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ် ဖို့ တရားပြ နေလို့ မရဘူးလေ၊ ကိုယ့်သားတွေကို ရွှေပင်နား တော့ရွှေ ကျေး ဆိုတာမျိုး နားခိုရာမမှားစေချင်ဘူး၊ ဖြတ်သန်းပျံသန်းတယ်ဆို တာကတော့ ဘယ်တော့ ဘယ်တောင်ဖြစ်ဖြစ် ဒါက ဖြတ်သန်းတာ...”

ထိုစကားတွေပြောပြီး ပြန်သွားတော့ မာမီ သက်ပြင်းချရှာ၏။

“မေသန့် ပြောသွားလိုက်တာ ကိုယ့်ကိုယ်တောင် ဘယ်သွားနေရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ဟု ပြောရင်း ရင်တွင်းစကားတွေပေါ် လာသေးသည် ။

“ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်လို့ ဒီတိုင်းခေါ်ခိုင်းတာတောင် “မာမီ”ခေါ် တာကို ဝေဖန်သွားသေးတယ်တယ်”တဲ့ ..။

သည် တုန်းက အန်ကယ်လ်က ဒေါ်မေသန့်က မှန်သည် ။ ဒါမှ ဆုံးမ တာ လမ်းကြောင်းမှန်တာ ဘာညာနှင့် ထောက်ခံကာ မာမီက ကိုယ့်ကို ယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရင်း မောင်နှမ စကားတွေများ သေး၏။

“မေမေလို့ ခေါ်တာတောင်မှ အမေလို့ ခေါ်တာနဲ့ မတူဘူး သွယ်ရဲ့ ၊ အဖေ အမေ ဆိုတာ အမိအဖေရဲ့ ကိုယ်စားဖြစ်သလို ‘အမေ’လို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းရဲ့ နောက်မှာ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှု၊ နူးညံ့ကြင်နာမှု အများကြီးခံစားလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာမီနဲ့ စာရင် မေမေလို့ ခေါ်တာ

လေးကလဲ နားဝင်ချုံ့တာပဲ”

ဟု ပြောသွားတာကို အန်ကယ်လ်က ပြန်၍ ရွတ်ပြနေသေးသည်။ ။

“မေသန့်လို အမေမျိုးက တကယ်ရှားတယ်၊ ယောက်ျားကိုလည်း သိမ်းသွင်းနိုင်တယ်၊ သားတွေမွေးထားပြီး လူတော်လူကောင်းလေးတွေဖြစ်အောင် စည်းရုံးထားလိုက်တာ ဘယ်လောက်လေးစားဖို့ ကောင်းလဲ”

“သူ့ယောက်ျား နိုင်ငံခြားကနေ ငွေကို လိုလေသေးမရှိပို့နေတာနဲ့ ပဲသူတော်လို့ ဖြစ်ရောလား ကိုကြီးကလဲ...မမြင်ကွယ်ရာမှာ ဟိုမှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲ ဘယ်သူသိလို့ လဲ၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ ယောက်ျားတွေ မိန်းမကို ပလီတာမှ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီတာ”

“ဒါက သူများ အတွင်းရေးတွေပါ ကေသွယ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မိသားစု လိုက်ပြောင်းဖို့ သူ့ယောက်ျား ဘယ်လောက်စည်းရုံးခဲ့သလဲ၊ သူ့ရဲ့ ပံ့ပိုးမှုနဲ့ မွေးချင်းတွေ အကုန် ဟိုရောက်ကုန်ကြ၊ ကြီးပွားရှာကြနဲ့ သူ့မှာ မိန်းမကို ခေါ်မရလို့ မသွားနိုင်ဘူး၊ မေသန့်ကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ အထိ ပဋိပက္ခဘာမှ မရှိဘဲ ထွက်သွားတာ၊ သူတို့ မိသားစု ဘယ်လောက် နွေးထွေးကြသလဲ၊ သားတွေကို နှစ်တိုင်း မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပို့၊ လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းနဲ့ ကလေးတွေ ဘွဲ့ရလို့ အားလုံးပြောင်းသွားကြတဲ့ အထိ သားတွေရောက်လာရင် ဘွဲ့လွန် ထပ်ယူဖို့ ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိဘူး”

လို့ ချီးမွမ်းတော့ မာမီက မကျေနပ်။

“အဲဒါ အိမ်ထောင်ဦးစီးတော်တာတွေပဲ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ညို့ဒက်ဒီက အဲဒီလိုလူလား”

“ညို့မာမီကလည်း မာမီပဲလေ၊ ကိုကြီး ပြောချင်တာက လူဆိုတာ ကို

ယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတမ်းဆန်းစစ်နေရတယ်၊ ဒါက မှားနေရင် ပြုပြင်နိုင်ဖို့ ၊ နင်က မကောင်းပါဘူးလို့ တားနေတာတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲနေခဲ့တာ၊ မိဘမကောင်းသားသမီးခေါင်းဆိုတာလည်း ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မမေ့နဲ့ ”

ပြောပြတုန်းက ညို့ အသက်ငယ်ပါသေးသည် ။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ့်စကားကြောင့် မာမီမျက်လုံးတွေ ညို့ဆီဝေလာ၏။ ခုချိန်မှာ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်စေချင်လျက်နှင့် မာမီ ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာမှန်း ညို့ တွေးမိလိုက်ပေမယ့် မပြောတော့ပါ။

မာမီက သူမ လုပ်နေသည့် အလုပ်ကိုပြောလျှင် မျက်ဝန်းတွေမှာ အပြစ်အကြောင်းတွေ ထင်လာရင်တောင်မှ ပါးစပ်ကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ ဝန်မခံပေ။

ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာရင် အတိုက်အခံ...၊

ဟိုတုန်းကတော့ မာမီ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပေ။ ဒက်ဒီ ရှာဖွေထားခဲ့သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း ပြည့်စုံနေသေးသည် ။ ခုကျတော့ ဘဝဟာ လိုအပ်ချက်များ စွာနှင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့ အစစအရာရာ ပူပန်နေရတဲ့ ဘက်မှာ ကိုယ်...၊

“မေသန့်ရဲ့ သဘောသဘာဝနဲ့ မာမီတို့ နေထိုင်ပုံဖြစ်ပါ့မလား”

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် တိတ်နေကြပြီးမှ ဒေါ်ကေသွယ်ထံမှ အင်အားမဲ့ချင်နေသည့် လေသံမျိုး ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏

။

“တကယ်တော့ မာမီ အပြစ်တွေပါပဲ”

ဟု ဝန်ခံလာခဲ့ပြီး...

“ဦးဆောင်ကို သမီးဘက်ကတော့ လက်ခံနိုင်မှာ ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား

“ကိုကိုကို ညို ရင်းနှီးပြီးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲလို ရင်းနှီးခဲ့တာ မာမီရဲ့ ၊ လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုရင်...”

ညိုက စကားရပ်သွားပြီးမှ ...

“ကိုကိုကရော အဲဒီလို ပြောင်းလဲနိုင်ပါ့မလား”

“ပြောင်းလဲကြဖို့ က ကြိုးစားခွင့်ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ အရင်မလိုဘူးလို့ ပြောတာ၊ အခု မေသန့်ဆီက ဖုန်းလာတယ်လေ၊ ဦးဆောင် ဒီမှာ ပြန်နေမယ်တဲ့ ”

“ဟုတ်တယ်...”

“အင်း”

“ညိုတို့ အိမ်မှာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံး ဒီတိုင်းထားခဲ့တဲ့ ဟာ ... အဲဒီမှာ ပဲနေမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဆွေနှီးမျိုးစပ်ဆိုလို့ ကြည်သာချိုတို့ နဲ့ မာမီတို့ ပဲရှိတာ၊ သူတို့ ထက် မာမီတို့ ကို ပိုရင်းနှီးတော့ မာမီကိုပဲ အပ်တာပေါ့၊ သူကတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲနေမယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ လိုအပ်တာလေးတွေ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးပါပေါ့...”

”

“ကိုကိုက ဘာလာလုပ်မှာ လဲ မာမီ”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ဟိုမှာ အငယ်ကောင်‘လမ်းသစ်ကြယ်’က မိန်းမ ယူလိုက်ပြီလေ”

“ဟင်...”

“နိုင်ငံခြားသူနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာဖြစ်ပြီး ဟိုဘာသာကိုးကွယ်တဲ့ သူဖြစ်နေတော့ မေသန့် အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးတောင်မှ အဆင်မပြေကြဘူးထင်တယ်၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး သူလဲပြန်လာဖို့ ပဲများ တယ်တဲ့ ၊ သူဖြစ်ချင်တာက သူ့သားကို ဟိုမှာ အိမ်ထောင်ကျသွားမှာ စိုးနေပုံပဲ”

“မာမီရယ်..အဲဒီလိုဖြစ်တာနဲ့ များ ညှိနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးတွေ ဖြစ်နေရတယ်လို့ ...၊ ဟိုက ဆွေမျိုးလို့ ပဲမြင်နေရင် ရှက်စရာကြီး၊ ပြီးတော့ သူတို့ က တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြဲအဆင့်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်သမီးနဲ့ ဖြစ်စေချင်တာ၊ ဆွေမျိုးလို့ မြင်စရာမရှိပါဘူးအေ၊ ညည်း အရွယ်ရောက်စလေးက ကွဲသွားခဲ့ကြတာ၊ ခု ပြန်တွေ့ကြရင် ကိုယ်က အလှသွေးကြွယ်နေတဲ့ အချိန်၊ သူက ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ အစကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသား၊ နီးစပ်ဖို့ က ညည်းရဲ့ အရည်အချင်းပဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါဦး၊ ဦးဆောင်ကို သမီး သဘောကျတယ်မဟုတ်လား။”

ကိုကိုက ချောတာပဲဟာ...သူ့ဘက်က ‘အိုခေ’ ဆိုရင်တော့ ငြင်းစရာ မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနေတာပဲ မာမီ၊ မရိုးမသား တစ်ခါမှ မှ တွေးမကြည့်ဘူးတာ ဘယ်လိုပြောရမှာ လဲ၊ မာမီ ပြောသလို မရိုးသားဖို့ လွယ်ပေမယ့် သူ့ဘက်ကကြိုးစားလာတာ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“သူ သဘောကျအောင် နေတတ်ဖို့ ပဲ ညည်း ကြိုးစားပါ။ နီးစပ်ကြဖို့ ကို သူ့ဘက်က စလာမှာ ပါ၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ဦးဆောင် လို့ နာမည်ပေးပြီး မေသန့် ဘယ်လောက်ထိ ကြပ်မတ်ထားသလဲ မသိဘူး၊ သူ့အမေရဲ့ ကာရိုက်တာမျိုးနဲ့ ကြီးပြင်းလာတာ ဆိုရင်တော့ ညည်းဝတ်

စားနေထိုင်ပုံနဲ့ မလွယ်ဘူး”

“မလွယ်တော့ သွားပေါ့...လွမ်းစရာမရှိပါဘူး”လို့ စိတ်ထဲက ပြော ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကိုယ့်ချစ်သူတွေကို တန်းစီပြေးမြင်မိသည် ။ ကိုကိုလောက်တော့ချောကြတာတွေချည်းပဲဖြစ်သည် ။ ‘စည်း’ဆိုရင် သာတာပေါ့...
။

အမှတ်တမဲ့တွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိတော့ မာမိက မျက်မှောင်ကြုတ်နှင့် ကြည့်၍ ...

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မထင်တာတွေဖြစ်လာတာကို တွေးမိလို့ ...”

“တွေးမနေနဲ့ ၊ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်”

ညှို့နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့သွားကာ စိတ်ထဲမှာ ...

အဲဒီလို လွယ်မယ်ထင်ရင် ချုံဖွ မန်းလိုက်ပါလား...။

*

အခန်း (၄)

“အဲဒီလောက်မလွယ်လို့ ပြောနေတာ သား၊ ပညာစုံလို့ ကြင်ရာစုံတာ က လွယ်တယ်၊ ကြင်နာနေရုံနဲ့ မပြီးတာတွေကြောင့် ခက်တာ၊ မင်းရည်းစားထည်လဲတွဲနေတာတွေ တော်သင့်ပြီ”

အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ လွတ်လပ်ခြင်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီလို့ မှတ်ခဲ့ပါသည်။ ။ အမြဲတမ်း မထူးခြားစွာလာနေပြီးမှ ဘယ်နှယ် အိမ်ထောင်ရေးကျမှ ...

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ဖေဖေစကားကြောင့် စည်း မျက်နှာမော့ ဖြစ်၏။

“ရည်းစားထားခွင့်တွေပေးထားတာ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ထားခဲ့တဲ့ ရည်းစားတွေကို တန်းစီမြင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ၊ ရည်းစားကိုထားခဲ့၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မိန်းမကို သီးသန့်တွေေး...”

“ဖေဖေကျတော့ ရည်းစားကို မရရအောင်ယူပြီး ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးဖိုဘဝကို စောစောစီးစီး ထားရစ်ဒဏ်ခတ်ခဲ့တာတောင် ခုထိချစ်နေတုန်း”လို့ ရင်ထဲမှာ တစ်တန်းကြီးရေရွတ်နေမိသည်။ ။

“ချစ်တာက အပြစ်မရှိဘူး၊ မချစ်ဘဲတွဲတာက အပြစ်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ခြံထဲမှာ ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသည့် ပန်းအလှဥယျာဉ်လေးထဲက အဖြူရောင်ခုံတန်းလှလှလေးတွေမှာ သားအဖထိုင်နေကြပုံက မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ် စွေစွေစောင်းစောင်း...။

“မင်း ဟေးလားဝါးလားလုပ်နေတာတွေ ဖေဖေ သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒါတွေကို ထားခဲ့လိုက်ဖို့ ပြောတာ၊ မစာမနာပြောတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်း တကယ်ချစ်လားလို့ ထည့်မေးပါလား ဖေဖေ”

“ဘာ...”

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“သိတယ်လို့ ပြောနေမှ ...”

“ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ရည်းစားနဲ့ ချစ်သူမတူဘူးဆိုရင် ဖေဖေပြောတဲ့ ရည်းစားတွေထဲက ချစ်သူ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာ”

ဦးစစ်နိုင် ခဏတော့ငြိမ်သွား၏။ ဒီကောင် လောလောဆယ် မိန်းမ မယူရရေးအတွက် လျှောက်ပြောနေတာလား ဟု တွေးနေတာ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ တကယ်ကိုယုံပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေစီစဉ်ချင်တာကို ခဏထားပြီး သူ့ကို လက်ထပ်ရဖို့ ပဲ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးစားခွင့်ပြုပါ”

“နေပါဦး ဖေဖေနားစွင့်ထားတဲ့ အထဲမှာ အဲဒီပြဿနာတွေ မပါပါလား မင်း တကယ်ပြောနေတာလား သား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ဖို့ ထိ တိုင်ပင်လို့ ရတဲ့ အခြေအနေရောက်ရင် ဖေဖေ့ကိုပြောမှာ ပါ”

“ဟ ...ဖေအေ့ကို အသိပေးရုံပဲ လုပ်လို့ ရမလားကွ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေသဘောကို အရင်မေးပြီးမှ သေချာမှ ပါ”

“မင်းဟာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ အဲဒါကျတော့ မင်းယူမှာ ..၊ ဖေဖေယူမှာ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်း အာမခံတာ စောသေးတယ်”

“စောတာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ လက်ခံနိုင်လောက်တယ်ထင်လို့ ပါ။ ကျွန်တော် ဖေဖေ လက်မခံနိုင်လောက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ဆွဲထုတ်မလာဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဦးစစ်နိုင် လည်နင်သွားသည် ။ ဟိုဘက်မှာ ပြောဆိုပြီဖြစ်နေပြီ...၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...။

★